

Prelaadi kiri (november 2015)

Kristlik nägemus surmast on parim kaitse hirmu vastu, mis meile tundmatul teekonnal "halastamatult" vastu tuleb.

01.11.2015

Armsaimad, kaitsku Jumal minu tütreid ja poegi!

Ma olen väga rõõmus nende teie vendade pärast, keda ma eile püha Eugenio basiilikas diakoniks pühitsesin. Need pojad hakkavad töötama prelatuuri heaks, mis on

Kristuse müstilise ihu elav osa ning nii teenivad nad kogu hingega kirikut, mis vajab väga neid pühitsetud ametikandjaid, kes vastavalt püha Josemaria õpetusele, püüavad oma kutsumust pühalt, targalt, rõõmsalt ja sportlikult ellu viia. Palugem selle eest Jumalat, et see kingitus maailmast kunagi ei puuduks, et kõigis diötseesides leiduks pühasid seminariste ja preestreid.

Selle kuu alguses ilmub taas meie teadvusse pühade osaduse trööstiv tõsiasi. Täna meenutame eriti neid usklikke, kes juba taevas Pühima Kolmainsuse nägemist naudivad ja homme mõtleme palves lahkunute peale, kes veel puhastustules viibivad. Nendega peaksime püüdma olla head sõbrad.

Ma mäletan väga hästi, millise hardusega meie Isa seda päeva läbi elas. See oli tema suur soov, et

vaesed hinged – tänu eestpalvetele, mida kirik nende eest palub – patukaristusest vabanevad ja nii õndsat Jumala ligiolekut nautida võivad. See halastuse akt oli talle nii südamelähedane, ta soovitas Missa pühitsemise, Armulaua vastuvõtmise ja Roosipärja palvetamise sageli oma tütarde ja poegade, vanemate ja õdede-vendade ning meie hulgast lahkunud kaastöötajate ja kõigi surnute eest ohverdada. Tehkem seda suuremeelselt ja lisagem omalt poolt veel hästi tehtud tööd, mida oleme teinud palve- ja ohvrivaimus.

Ka püha Pauluse soovitus on väga tabav: *cotídie móríor* [1], Ma suren iga päev, nii tõesti kui teie, vennad, olete mu kiitlemine, mis mul on Kristuses Jeesuses, meie Issandas. Püha Josemaria luges seda apostli nõuannet ja soovitas sageli oma maise elu lõpu peale mõelda, et nii hästi kui võimalik Jumalaga kohtumiseks valmistuda. Surm on

tõsias, mis kohtab eranditult kõiki meist. Paljud kardavad seda ja teevad kõik, et mitte sellele mõelda. Kristlaste puhul ei peaks see nii olema. "Teiste" jaoks on surm halvav ja nad on hirmul. – Meid aga äratab surm (elule). Nende jaoks on see lõpp, meile aga algus."[2]

Sellele vaatamata on selline üleminek sageli suur draama, eriti siis, kui see ootamatult saabub või puudutab noori inimesi, kellel on veel ees kogu tulevik ja võimalused. Püha Isa mainis hiljuti, et sellistel puhkudel "on surm nagu must auk perekondade elus, millele me ei suuda seletust leida"[3].

Kuid ärgem unustagem, et *Jumal ei ole teinud surma, ega tunne rõõmu elavate hukkumisest*. [4]. Inimesel on surelik loomus, kuid jumalik tarkus ja kõikvõimsus andis talle surematuse tingimusel, et meie esivanemad palvetaksid ja teda

kuulaksid. Nemad aga langesid
kiusaja pettuse ohvriks ja tulemus on
teada: *Sellepärast, nii nagu üheainsa
inimese kaudu on patt tulnud
maailma ja patu kaudu surm, nõnda
on ka surm tunginud kõikidesse
inimestesse, kuna kõik on pattu
teinud.*[5]

Meie Isal on selle teema kohta palju
lohutavaid ja abistavaid ütlusi.
Muuhulgas järgmine: "Surm on
möödapääsmatu. Kas siis ei ole
rumalus hoolitseda ainult maise elu
eest. Vaata, kuidas paljud
kannatavad. Ühed sellepärast, et elu
on lühike ja möödub kiiresti, teised
sellepärast, et see on liiga pikk ja see
on neile koormaks... Igal juhul oleks
petlik, kui maisest elust saaks meie
elu eesmärk.

Välju juba ükskord sellest maisest
loogikast ja sisene uude, igavesse.
Vabane nendest maistest, egoistlikest

motiividest, et võiksid uuesti sündida Kristuses, kes on igavene!”[6]

Ainult siis on võimalik sellest saladusest aru saada, kui me usu silmadega ristilöödud Kristust vaatleme, ainult siis ületab lohutus kurbuse. *Katoliku Kiriku Katekismus* ütleb meile: Kristuse läbi sai kristlik surm positiivse mõtte. ”Jah, mulle on elamine Kristus ja suremine kasu!” (Fl 1,21). Ustav on see sõna: Kui me oleme surnud koos temaga, siis ka elame koos temaga” (2 Tm 2,11). Olemuselt uus kristlik surm seisneb selles: Ristimise kaudu on kristlane sakramentaalselt juba ”koos Kristusega surnud”, et elada uut elu. Kui me Kristuse armus sureme, viib ihulik surm lõpule ”suremise Kristuses” ja nii läheb täide lõplik ühinemine tema lunastustööga.”[7]

Ühe meie venna ema ütlus, ilma teoloogilise täpsuseta, sisaldab siiski tõetera: Kuidas on võimalik, et Kristus ei võta mind vastu, kui mina

olen teda paljude aastate jooksul iga päev Pühas Armulauas vastu võtnud?

Usukindlus koos lootuse ja armastusega võimaldab meil vabaneda kurbuse ja kartuse kütkest, mille kaudu üsna sageli viimseid maiseid samme vaadeldakse. Veelgi enam, nii, nagu toimub pühakute kojumineks suures selguses, on tänu usule võimalik surm rahulikult vastu võtta, sest minnakse ju Issanda juurde. "Ära pelga surma, - Võta ta juba nüüd suuremeelselt vastu... siis kui Jumal tahab... nii, nagu Jumal tahab... seal, kus Jumal tahab. - Võid kindel olla: ta tuleb ajal, kohas ja viisil, mis on sulle kõige parem... Isa Jumala saatel. Teretulemast vend surm!"[8]

Neil mõtetel on vana traditsioon kristlikus elus ja õpetuses. Need ei ole mingil juhul negatiivse hoiaku väljendused ja nende eesmärk ei ole

irratsionaalsed rahutust õhutada, vastupidi, nad kutsuvad pühale kartusele, mis on täis lapselikku Jumala usaldamist. Need sisaldavad üleloomulikku ja inimlikku realismimeelt ja on selge kristliku tarkuse väljendus, mis usu kaitsega hinge rahu ja lootust tilgutab.

Meie Isa õpetas meid sellistest vaatlustest ja viimastest asjadest üldiselt, järeldusi tegema. *Külmaks ei tohiks need asjad meid igatahes jätta*, ütles ta kord ühes mõtiskluses oma noortele poegadele. ” Ma tahan et keegi teist sureks. Issand, lase neil veel maapeal olla, ära võta neid veel! Nad on ju veel noored ja siin all on nagunii liiga vähe tööriistu! Ma loodan, et Jumal kuuleb mind...Aga surm võib saabuda igal hetkel.”[9] Ja ta lisas: ”Surma üle mõtisklemine aitab meid tõeliselt objektiivsusele. See on hea abivahend, et meie mässavat tahet ja mõistuse uhkust valitseda. Armasta teda ja ütle

Jumalale usaldusega: Kui sina tahad, siis tahan seda ka mina.”[10]

Kindlasti on surma tõsiasjaga raskem silmitsi seista, kui on tegemist armastatud inimestega, nagu vanemad, lapsed, abikaasad, õed-vennad. Kuid ometi ” võime me Issanda Ülestõusmise valguses, kes ei jäta maha kedagi, keda Isa talle on usaldanud, surmalt tema ”astli” võtma, nagu ütleb püha Paulus (1 Kr 15,55); kas me siis võime teda vältida, oma elu mürgitada, oma sidemeid purustada, ennast pimedast õpetusest juhtida lasta.”[11] Midagi ei ole kindlam, kui see, et Jumal tahab meid enda poolele, et näeksime, milline ta on ja et me nii õnnelikud oleksime. Kas tugevdame iga päev oma lootust? Kas palume hardalt – nagu meie Isa – Psalmi sõnadega: *Vultum tuum, Dómine, requíram*[12]; Siis ma otsin, Issand, sinu palet.

Kui usk on kristlikus perekonnas juurdunud, siis hoopis tugevdavad sellised valusad hetked sidemeid pereliikmete vahel. ” Selles usus saame me üksteist lohutada, teadmises, et Issand on surma võitnud. Meie pereliikmed ei ole pimedusse haihtunud: lootus annab meile kindluse, et nad on heades kätes. Armastus on tugevam kui surm. Selles seisnebki teekond, et me kasvame armastuses ja tugevdame seda. Ja armastus ” *Tema pühib ära iga pisara nende silmist ning surma ei ole enam ega leinamist ega kisendamist, ning valu ei ole enam, sest endine on möödunud*”[13]

Kristlik nägemus hoiab tegelikult üleval hirmu vastumürki, mis inimest vallutada tahab, kui ta maise elu möödumist tunnetab. Samas ei ole midagi loomulikumat, - nagu ma juba ütlesin – kui tunda valu ja valada pisaraid lähedase inimese kaotuse pärast. Ka Jeesus nuttis kui

Laatsarus, tema armas sõber suri, enne, kui ta tema üles äratas. Kuid me ei tohiks kurbusega liialdada, sest Kristlase jaoks on *surm nagu pulmapidu*.

Püha Josemaria on öelnud: ”Kui teile öeldakse: *ecce óbviam ei spónsus venit, exíte* (Mt 25,6) - Aga keskööl kostis hüüd: „Ennäe, peigmees! Tulge välja teda vastu võtma - , siis pöördugem Maarja eestkoste poole. Püha Maarja, Jumalaema, palu meie patuste eest, nüüd... Ja siis näed sa surmatundi, mis sind naeratades vastu võtab! Sa ei tunne hirmu, sest Maarja käed embavad sind.”[14]

Kui Jumal mõne tütre või poja noores eas enda juurde kutsus, protesteeris meie Isa lapse kombel, ta oli väga kurb; kuid peagi nõustus ta Jumala tahtega, kes teab alati, mis meile hea on. *Fiat, adimpleátur...* palus ta. ” Sündigu, täitugu, kiidetud ja ülistatud olgu kõige õiglasem ja

armastusväärsem Issanda tahe!”[15]
Nii sai ta hingerahu tagasi.

Need mõtted tuleb alati seostada arusaamaga, et Jumala kõikvõimsus meile elu tagasi annab: *Vita mutatur, non tollitur* [16], elu muudetakse, seda ei võeta ära. Teadmine, et Jumal on juba lähedal ja kõik abi, mis me sel momendil oma Emalt, kiriku Emalt saame, viib meid järgmise järelduseni: “Issand, ma usun, et võin üles tõusta; ma usun, et minu ihu taas mu hingega ühineb, et võiksin igavesti koos sinuga valitseda. Ning see sünnib sinu lõpmatute teenete tõttu, sinu Ema eestkostel ning sinu armastava ettehoolduse pärast minu eest.”[17]

Minu tütreid ja pojad, püüdkem seda usukindlust ja rõõmu teistele edasi anda. Palugem iga päev nende eest, kes oma hinge Jumalale tagastavad, et nad oleksid avatud nendele rikkalikele armudele, mida Jumal

Neitsi Maarja eestkostel sel hetkel vahendab. Palvetagem alati maailma perekondade pühaduse eest, et Sinodi otsused neid julgustaksid, elada vankumatus truuduses Jumala lunastavatele plaanidele, mille ta abielu ja perekonna sügavaimasse sisemusse kirjutas.

Ma soovin, et järgiksite mõtisklustes püha kiriku traditsiooni, mis on seotud Kõigi Pühakute Suurpühaga ja kõigi surnute mälestamisega järgneval päeval. Nautige taevalikku rõõmu, millest selle kuu - ja õigupoolest kogu aasta liturgia on läbi imbunud.

Oma armastusega ma õnnistan Teid

Teie Isa

+Javier

P.S. Mõne päeva pärast on mul Navarra ülikooli kliinikus operatsioon. Olen väga tihedalt

ühenduses teie kõigiga ja loodan, et te mind oma palvetega toetate.

[1] 1 Kr 15, 31

[2] Püha Josemaria, Tee, Nr. 738

[3] Paavst Frantsiskus, Jutlus
üldaudientsil, 17.6.2015

[4] Kohtumõistjate raamat1, 13

[5] Rm 5, 12

[6] Püha Josemaria, Vagu, Nr. 897

[7] KKK, Nr. 1010

[8] Püha Josemaria, Tee, Nr. 739

[9] Püha Josemaria, Vaatluse
märkmed, 13.12.1948

[10] Sama

[11] Paavst Frantsiskus, Jutlus
Üldaudientsil, 17.6.2015

[12]. Ps 27, 8

[13] Paavst Frantsiskus, Jutlus
Üldaudientsil, 17.6.2015

[14] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 23.6.1974

[15] Püha Josemaria, Sepikoda, Nr.
769

[16] Missaraamat, Präfation surnute
eest (I)

[17] Püha Josemaria, Vaatluse
märkmed, 13.12.1948

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-november-2015/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-november-2015/) (06.08.2025)